

ΑΘΗΝΑ,

ΗΤΟΙ

ΑΝΑΛΕΚΤΑ

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ, ΙΣΤΟΡΙΚΑ, ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ
ΚΑΙ ΠΕΡΙ
ΕΦΕΥΡΕΣΕΩΝ.

Αριθ. 1.

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 1831.

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑ.

Ἐπεχέθημεν εἰς τὸ προηγούμενον ἀρθρον νὰ παραθέσωμεν, ὅσα ἠδυνήθημεν νὰ συνάξωμεν ἀπὸ τὰς παλαιὰς συγγραφαὶς περὶ τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τῶν ἐθνῶν τῆς Αἰτωλίας. Ταῦτα ἐκθέτοντες ἤδη, καὶ παραβάλλοντες μὲ ὅσας σημειώσεις ἐκάμομεν εἰς τὰς κατὰ διαφορὰς ἐποχὰς ἐπιτοπίαις παρατηρήσεις τῶν ἐπαρχιῶν αὐτῶν, νομίζομεν ὅτι θέλει δυνηθῶμεν νὰ δώσωμεν ἰκανὸν φῶς εἰς διὰ γνώσιν τῶν ὀρίων τῶν εἰρημένων ἐθνῶν καὶ ἐπαρχιῶν.

Καὶ πρῶτον μὲν περὶ Βωμιέων ὁ Στράβων λέγει Βιβ. 1. Κεφ. Β. §. 5.
« Ὁ δὲ Εὐήνος ἀρχεται μὲν ἐκ Βωμιέων τῶν ἐν Ὀφιεύσιν, Αἰτωλικῶν ἔθνος, καθάπερ καὶ οἱ Εὐρυτάνες, καὶ Ἀγραῖοι, καὶ Κερήτες καὶ ἄλλοι. » Ὁ δὲ Στέφανος ὁ Βυζάντιος εἰς τὴν λέξιν Βωμοὶ λέγει « Βωμοὶ, λόφοι Αἰτωλίας, οἱ κατοικῶντες Βωμιεῖς. » καὶ ὁ Θεκυδ. Συγ. Γ. « ὥστε καὶ οἱ ἔσχατοι Ὀφιονέων οἱ πρὸς τὸν Μηλιακὸν κόλπον καθήκοντες Βωμιεῖς καὶ Καλλιεῖς ἐβοήθησαν. » Ἐκ τῶν εἰρημένων συνάγεται, ὅτι οἱ Βωμιεῖς, μέρος ὄντες τῶν Ὀφιονέων, ὡς καὶ οἱ Καλλιεῖς, ἐκατοικῶσαν περὶ τὰς πηγὰς τῆ Εὐήνου πλησίον τῶν λόφων, οἱ ὅποιοι ὠνομάζοντο Βωμοὶ ἀλλ' αἱ πηγαὶ τῆ Εὐήνου εὐρίσκονται μεταξὺ εἰς τὸ χωρίον Ἀρτοτήνα καὶ εἰς τὸ Κέτζερρον, ὅπερ ἀνεφέραμεν, ὅτι γίνεται ἡ ἔνωσις τῆς Οἴτης καὶ τῆ Κόρακος, εἰς τόπον ὅπερ ἰνομάζεται Σκασμένη οἱ δὲ Βωμοὶ εἶναι τὰ Βαρδύσια, τὰ ὅποια, καθὼς ἐπαρατήρησα, δὲν σχηματίζουσιν ὄρεα σειρῶν ἰσοῦψῆ καὶ συνεχῆ, ἀλλὰ λόφος χωριστὸς διαφορῆ μεγέθους καὶ ὕψους, τεθειμένους κατὰ σειρῶν ἀπὸ τὸ ζετὸν τῆ Λιδωρικῆ εἰς εἰς τὸ Κέτζερρον αὐτὰ τὰ δύο δίδόμενα, αἱ πηγαὶ τῆ Εὐήνου καὶ οἱ λόφοι τῶν Βαρδυσίων ἀποδεικνύουσι τρανώτατα, νομίζω, ὅτι οἱ Βωμιεῖς ἐκατοικῶσαν περὶ τὸ χωρίον Ἀρτοτήνα, τὸ ἵποτον ἑδαιεῖται καὶ ἀπὸ τὴν γειτνίασιν πρὸς τὴν

κοιλιάδα τῆς Νεαπάτρας, τὴν ὁποίαν ἐκμάζει Μαλιακὸν κόλπον ὁ Θεκυδίδης, καὶ δὲν ἀπέχει ἀπὸ αὐτὰ τὰ μέρη, εἰμὴ μόνον τριῶν ἢ τεσσάρων ὡρῶν διάστημα.

Ἄφ' ἧ ἀπεδείχθη, νομίζομεν, ὅτι οἱ Βωμιεῖς ἐκατοικῆσαν εἰς αὐτὰ τὰ μέρη, εὐκόλως διακρίνεται καὶ ἡ κατοικία τῶν Καλλιέων, ἡ ὁποία δὲν πρέπει νὰ ἦεν μακρὰν ἀπὸ τῆς Βωμιεῖς, πλησιέστερα ἡμᾶς πρὸς τὴν Νεαπάτραν· ἐπειδὴ ἐκτὸς τῆς Θεράσεως τῆ Θεκυδίδε, ἣτις θέττωσιν τελευταίως τῆς Καλλιῆς, ἀφίκει νὰ ἐνηγήσωμεν, ὅτι, ἐν ᾧ οἱ Βωμιεῖς καὶ Καλλιῆς ὡς ἑκατοὶ τῶν Ὀφιονέων, καὶ πρὸς τὴν Μαλιακὸν κόλπον καθήκοντες, ἐκατοικῆσαν εἰς τὰ ἔκρα τῆς Αἰτωλικῆς αὐτῆς ἔθνης, οἱ Καλλιῆς τεθεμελιώθη μετὰ τῆς Βωμιεῖς, συνέχοντο ἀμέσως μὲ τῆς κατοικεστῆ Μαλιακῆ Κόλπε, ἀρκεῖ καὶ ἡ διήγησις τῆ Πausανίε εἰς τὰ Φωκικὰ περὶ τῆς διαβάσεως τῶν Γαλατῶν εἰς Αἰτωλίαν νὰ βεβαιώσῃ τὴν εἰκασίαν μ.ο. Οἱ Αἰτωλοὶ ἔσχον ἴμῃ μὲ τῆς ἄλλης Ἑλληναις προκαταλάβει τὰς Θερμ. πύλας, καὶ τὰ ἄλλα γενὰ διὰ νὰ ἐμπέδισαι τῆς Γαλατίας ἀπὸ τὸ νὰ ἐκχωρήσωσιν εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Ἑλλάδος· ἀλλ' οἱ τελευταῖοι ἔτοι διεβήσαν τὴν Οἴτην ἀπὸ πάροδον ὁμαλῆ καὶ ἀναπεπταμένην, περὶ τῆς ὁποίας λέγει ὁ Πausανίας ἀπαριθμῶν τὰς διὰ τῆς Οἴτης παρόδους " ἑτέρα δὲ ἡ διὰ τῆς Αἰνιάνων ὁδεῦσαι στρατῶν ἄων, καὶ ἄτη δὲν δίνονται νὰ ἦν ἄλλῃ, παρὰ ὁ δρόμος τῆ Μακρυκαμπίε, ὁ ὁποῖος εἶναι ὁμαλῆτατος καὶ ἀνοικτός· καὶ φαίνεται, ὅτι οἱ Γαλαταὶ μὴ δυνήκοντες νὰ διαβῶσιν ἀπὸ τὰς κάτωθεν τῆς Ὑπάτης παρόδους, αἱ ὁποῖαι εἶναι αἱ Θερμ. πύλαι, ἡ Χαλκιμαῖα, καὶ τὰ Δύω βανα, ἐπροχώρησαν πρὸς δυσμὰς, καὶ ἦσαν τὸν δρόμον τῆ Μακρυκαμπίε, διότι ἄλλη πάροδος ἕως αὐτῆ δὲν εὐρίσκειται· καὶ ἐκείθεν ἐπροχώρησαν πρὸς τὸ Κέρζερν, ἔπει κατέσρεψαν τὴν πύλιν τὸ Καλλίον, πράξαντες εἰς αὐτὴν φρικτὰ ἀνοσιβρήματα· ἐτι μᾶλλον βεβαιῶται καὶ ἀπὸ τὴν περιγραφὴν τῆς διαβάσεως τῆς Μανίε, τὴν ὁποίαν ἐκθέτει ὁ Ἀππιανός. Τ. μ. β. " Μάνιος δὲ (λέγει ὁ εἰρημένος συγγροφεύς) Φωκίας μὲν καὶ Χαλκιδικίας, καὶ ὅσοι ἄλλοι τῶν Ἀντιόχων συσπράχασαν, δευμένους, ἀπέλυσε τῆ δέξ· τὴν δ' Αἰτωλίαν αὐτίς τε καὶ Φίλιππος ἐδήεν, καὶ τὰς πόλεις ἐπολιέρεκν, Δημικριτὸν τε, τὴν στρατὸν τῶν Αἰτωλῶν, ἐταῦθα ὁ Μάνιος ἔλαβε κρυπτόμενον, ὡς Φλαμινίω παρὰ τὸν Τίβερν ἠπάλει στρατοπεδεύειν· ὁ μὲν δὲ Μάνιος ἐπὶ Καλλιπόλεως διώδευε τὸ ὄρος, ὁ καλεῖται Κόρακα, ὑψηλῆτατον τε ὄρων, καὶ δυσδιάδευτον καὶ ἀπίκρημον, μετὰ στρατῶ βαρυτάτῃ τε, καὶ λαφύρων καταγόμεν κ.τ.λ. Ἰδὲ πᾶς ἐξιστάται κατὰ τὴν γνώμην μ.ο αὐτῆ ἢ διαβάσεως τῆς Μανίε. Οἱ Ῥωμαῖοι ἀφ' ἧ κατέσρεψαν εἰς τὰς Θερμ. πύλας

τὴν στρατὸν τῆ Ἀντιόχου, ὑπεκέναντες εἰς τὰς προκαλήτας τῶν Φωκίων, τὲς ἐσυγχώρησαν, καὶ ἠθέλησαν νὰ λεηλατήσωσιν μόνον τὴν Αἰτωλίαν· ὄντες δὲ στρατοπεδευμένοι εἰς τὴν κοιλιάδα τὴν χηματίζουσαν τὸν κόλπον Νεαπάτρας καὶ Ζητηνίε, κἀνένα ἄλλον δρόμον δὲν εὐρίσκον πλησιέστερον καὶ φέροντα κατ' εὐθῆραν εἰς αὐτὴν τὴν ἐπαρχίαν, παρὰ τὸν ἀπὸ Μακρυκαμπίε καὶ διὰ τῆτο ἀπάντησαν τὴν ἀναφερομένην Καλλιπόλιν, ἡ ὁποία δὲν ἔνχη ἄλλη παρὰ ἡ Καλλιῆ πόλις, ὡς τὸ ἐπαρτήρησε καὶ ὁ Παλμέριος (σημ. εἰς τὸν Στέφ. Βυζ. λέξις Κόραξ.), καὶ ἐπροχώρησαν εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Αἰτωλίας, διαβάνοντες ἀπὸ τὰ Βαρδῆσια, τὰ ὁποῖα εἶναι τῶντι ὄρος ὑψηλόν, δυσδιάδευτον καὶ ἀπίκρημον, κατὰ τὸν Ἀππιανόν.

Ἀπὸ ὅσα ἀνεφέραμεν περὶ Βωμιέων καὶ Καλλιέων εὐκόλως προσδιέξεται καὶ τῶν Ὀφιονέων ἡ κατοικία, ἐπειδὴ μέρη τῆ Αἰτωλικῆς ἔθνης ἦσαν οἱ Βωμιεῖς καὶ Καλλιῆς· φαίνεται λοιπόν, ὅτι ἡ κατοικία τῶν Ὀφιονέων ἦτον περὶ τὰς κορυφὰς τῶν Βαρδῆσιων, περικταμένη πρὸς τὸ βόρειον ἀπὸ τὸ μέρος τῆς Οἴτης, τὸ ἀπὸ Μακρυκαμπίε ἕως τὴν Ὀζυάν, πρὸς δυσμὰς ἀπὸ τὰ βλαχοχώρια Κραδίεσ Παλῆνδαιεσ καὶ τὰ περίε, πρὸς νότον ἀπὸ τὰ χωρία τῆς ἰδίας ἐπαρχίας καὶ τῆς Λιδωρικῆς τὰ περὶ τὰ σύνορα αὐτῶν, τὰ εὐρισκόμενα πρὸς τὰ νότια τῆς Ἀρτατήναιε, καὶ πρὸς ἀνατολὰς ἀπὸ τὰς δύο ποταμίας τῆς Λιδωρικῆς, μέσον τῶν ὁποίων εὐρίσκειται ἡ σειρά τῆς Κόρακιε, τελευταῖα εἰς τὸ Στενὸν τῆς Λιδωρικῆς.

Ἀπὸ ὅσα ἐξεθέσαμεν εἰς τὸ περὶ τῶν ὀρίων Αἰτωλίας ἄρθρον, καὶ ὅσα ἀνεφέραμεν ἤδη περὶ Βωμιέων Καλλιέων καὶ Ὀφιονέων, βεβαιώμενοι καὶ ἀπὸ ὅσα ἠδυνήθημεν νὰ συναξώμεν ἀπὸ μαρτυρίας τῶν παλαιῶν, ἐλπίζομεν νὰ ἀποδείξωμεν ποία ἦτον ἡ κατοικία τῶν Ἀποδυτῶν. Αὐτὸ τὸ ἄνομα δὲν τὸ ἀπῆντησα εἰς κἀνένα χωρίον τῆς Στραβωνίε, ἐν ᾧ μάλιστα εἰς δύο μέρη κἀνενε ἐπαριθμησιν τρόπον τινὰ τῶν διαφόρων ἔθνων τῆς Αἰτωλίας. Βιβ. I. κεφ. Β. §. 5. λέγει· "Ὁ δ' Ἑλληνοσ ἀρχεται μὲν ἐκ Βωμιέων τῶν ἐν Ὀφισίῃσιν Αἰτωλικῆς ἔθνεσ, καθάπερ καὶ Ἀγραιῶι καὶ Κρηῆτεσ καὶ ἄλλοι, καὶ Βιβ. I. κεφ. Γ. §. 6. "Εἶναι τε Φυλόντι Αἰτωλικὸν τῆτο (τῆς Κρηῆτεσ) ὡσ Ὀφισίεσ καὶ Ἀφραῖεσ (1) καὶ Εὐρυτάνας, καὶ ἄλλα πλείον· Ἀναφέρεται ὅμως παρὰ τῆ Θεκυδίδε τῆ Π.λυβίε καὶ τῆ Στεφάνουε τῆ Βυζαντίε. Ὁ Θεκυδίδεσ διηγέμενοσ τὴν ἐκστρατείαν τῆ Δημοδίνεσ στρατηγῆ τῶν Ἀθηναίων κατὰ τῶν Αἰτωλῶν, μᾶσ δίδει ἀρκετὰ νὰ καταλά-

(1) Ἀντὶ τοῦ Ἀφραῖου, νομίζω, ὅτι πρέπει νὰ διορθωθῇ, Ἀφραῖουε, ἐπειδὴ τὴν λέξιν Ἀφραῖουε δὲν ἀπῆντησα εἰς κἀνένα μέρος.

ἔωμεν ποῖοι ἦγον οἱ Ἀποδάται. Ὁ Δημοσθένης θέλει νὰ ἐκστρατεύσῃ κατὰ τῶν Αἰτωλῶν, καὶ χερδιάζει νὰ κτυπήσῃ πρῶτα τὰς Ἀποδάτας, ἔπειτα τὰς Ὀφιονεῖς, καὶ μετὰ ταῦτα τὰς Εὐρυτάνας. « Ἐπιχειρεῖν δ' ἐκέλευον πρῶτον μὲν Ἀποδάτοις, ἔπειτα δ' Ὀφιονεῦσι, καὶ μετὰ τῆς Εὐρυτάσι », (Θεκ. Ξυγ. Γ). Σηκώνεται ἀπὸ τὴν Λευκάδα, καὶ ἐρχεται διὰ θαλάσσης εἰς τὸν Οἰνεῶνα, πόλιν παραθαλασσίαν τῶν Ὀζολῶν Λοκρῶν, ὅχι πολλὰ μακρὰν ἀπὸ τὴν Ναύπακτον, μακρύτερα ὅμως παρὰ τὸ Εὐπάλιον, καθὼς θέλει ἀποδείξωμεν ὅταν ἀναφέρωμεν περὶ τῆς Ὀζολίας Λοκρίδος, καὶ τῶν πόλεων αὐτῆς. Ξεκινεῖ ἀπὸ τὸν Οἰνεῶνα, καὶ κονεύει εἰς τὸ ἱερόν τῃ Νεμείῃ Διὶ, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ ἦτον πρὸς τὸ μέρος τῆ μοναστηρίου τῆς Βαρνάκοβας, ἔσον δύναται νὰ συμπεράνῃ κἀνεὶς ἀπ' ὅσα λέγει ὁ Πλάταρχος περὶ τῆς θανάτου τῆς Ἡσιόδου, καθὼς θέλει ἀναφέρωμεν εἰς τὸ περὶ Ὀζολίας Λοκρίδος κεφάλαιον, ἢ ὀλίγον τι ἀνατολικώτερον πλησιέστερον πρὸς τὸ Στενὸν ἐκεῖθεν ξεκινεῖ ἀπὸ τὸ πρῶτον, καὶ μεταβάλλει εἰς τὴν Αἰτωλίαν, καὶ κυριεύει τὴν πρώτην ἡμέραν τὴν Πετιδανίαν, τὴν δευτέραν τὸ Κροκύλιον, καὶ τὴν τρίτην τὸ Τεῖχιον· μετέβη ἔπειτα εἰς τὸ Αἰγίτιον, πόλιν ἔχουσαν ὑπὲρ αὐτὴν λόφος, κερμὴν εἰς ὑψηλὸν χωρίον, καὶ ἀπέχεσθαι τῆς θαλάσσης ὀγδοήκοντα στάδια· ἀπὸ ὅλην αὐτὴν τὴν ἐκθεσιν συνάγω, ὅτι τὸ μέρος τῆς Αἰτωλίας τὸ συνορεύον ἐκ τῆς πρὸς νότον καὶ ἀνατολίας μερὸς μὲ τὴν Ὀζολίαν Λοκρίδα, ἐκ τῆς πρὸς ἄρκτον μὲ τὰς Ὀφιονεῖς, καὶ ἐκ τῆς πρὸς δυσμὰς μὲ τὴν Πλευρωνίαν ἦτον ἡ Ἀποδωτία, καὶ πόλεις τῶν Ἀποδατῶν ἦτον αἱ κυριευθεῖσαι, καὶ καθ' ὅσας παρατηρήσεις ἔκαμα ἐπιχωρίως, ἠμπορῶ νὰ διαχωρίσω τὰ ὄρια τῆς Ἀποδωτίας κατὰ τὸν ἐφεξῆς τρόπον. Ἀπὸ τὸ στενὸν τῆς Λιδωρικῆς ἀρχόμενοι, εἰς προχωρήσωμεν ἕως τὴν ἄκρην τῆς ποταμίας τῆς Λιδωρικῆς, ὅπου ἀντικρύζει τὸ χωρίον Συκιά, καὶ ἐκεῖθεν διὰ μιᾶς γραμμῆς διαρῆσης τὴν σειράν τῆς Κόρακος κατὰ κάθετον, ὡς νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ἄκρην τῆς ἄλλης ποταμίας περὶ τὸ χωρίον Κωσάριτζα, ἐξακολουθήσωμεν ἕως εἰς Βλαχόβην, σειράν ὅρας παραλληλὴν μὲ τὸν Κόρακα καὶ τέμνοντες καὶ αὐτὴν κατὰ κάθετον, ὡς καὶ τὴν προειρημένην, προβῶμεν πρὸς δυσμὰς ἕως εἰς τὸ ὄρος Παπαδιά, καὶ ἔπειτα ἐρέψωμεν πρὸς νότον, ἕως νὰ φθάσωμεν εἰς τὸν Μύρνον ποταμὸν περὶ τὸ χωρίον Βελδίτζενα· ἐκεῖθεν δὲ ἐξακολουθῶντες τὴν ἀνάβασιν τῆς ἰδίας ποταμῆς, φθάσωμεν εἰς τὸ ἴδιον Στενὸν, ἐχηματίσαμεν τὴν περιφέρειαν τῆς Ἀποδωτίας, τῆς ὁποίας αἱ ἀνωτέρω μνημνευθεῖσαι πόλεις εἶναι τὰ εἰρησπία τὰ σωζόμενα ἤδη εἰς τὸ χωρίον Παλαροκάτενον, καὶ εἰς ἄλλα μέρη γετνιαζόντα· τὸ δὲ Αἰγίτιον εἶναι ἀναμφιβόλως τὰ μεγάλα ἐργί-

σια φερρῆς καὶ πόλεως, τὰ ὁποῖα εὐρίσκονται εἰς Βελέχοβον· διότι ἡ πύλις αὕτη τῶντι κατὰ τὴν περιγραφὴν τῆς Θυκυδίδου εὐρίσκεται εἰς ὑψηλὸν μέρος, φαίνονται οἱ λόφοι οἱ ὑπεράνωθεν αὐτῆς, καὶ ἀπέχει ὀγδοήκοντα στάδια ἀπὸ τὴν θαλάσσαν, δηλ. περίπε τέσσαρες ὄρας καὶ μισήν.
Γεώργιος Λιναῖν.

ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΙ ΤΕΧΝΑΙ.

Ἀνάγλυφα ἀνακαλυφθέντα ὑπὸ τῶν Σοφῶν τῆς κατὰ τὴν Πελοπόννησον Ἐπιτροπῆς.

Εἶναι πολὺς ἤδη καιρὸς ἀφ' ἔτι αἱ ἐφημερίδες ἔδωκαν πρὸς τὰς ἐπαγγελομένους τὰς ἐλευθερίας τέχνας καὶ τὰς πεπαιδευμένους τὴν ἐδῆσιν περὶ τῶν διαφόρων τεμαχίων τῆς γλυπτικῆς, τὰ ὁποῖα οἱ Σοφοὶ τῆς κατὰ τὴν Πελοπόννησον Ἐπιτροπῆς ἀνεκάλυψαν εἰς τὰ εἰρησπία νὰς τινὸς, τὸν ὁποῖον ἔπρεπε νὰ ὑποθέτῃ ὅτι εἶναι ὁ τῆς Ὀλυμπίας Διός. Εἶναι γνωστὸν, ὅτι τὰ πολυτίμα ταῦτα λείψανα ἑνὸς τῶν περιφημοτέρων τῶν κόσμου μνημείων συνελέχθησαν διὰ τῆς φροντίδος τῆς στρατηγῆς τῶν κατὰ τὴν Πελοπόννησον στρατευμάτων Σνεϊδέου, καὶ διὰ Ψηφίσματος τῆς ἐν Ἀρχαῖς Ἐθνικῆς Συνελεύσεως ἐδόθησαν δῶρον εἰς τὴν Γαλίαν. Ἀλλὰ μετὰ τὴν διακοίνωσιν τῶν εἰδήσεων τῶν ἐκυρίευσεν μεγάλη ἀβεβαιότης περὶ τῆς τύχης τῶν Ὀλυμπιακῶν μαρμάρων. Ἐσυμπεραίνεται μόνον, ὅτι ἐσθιβασθέντα εἰς ἓν πλοῖον τῆς Κυβερνήσεως, ἔπρεπε νὰ εὐρίσκονται τεθειμένα εἰς τὸν κατ'ὑτάτον τῆς πλοῖου τύπον, διὰ τὸν τότε ἐπικρατῆντα μέγαν θόρυβον τῆς προετοιμαζομένης κατὰ τῆς Ἀλγερίας ἐκστρατείας, καὶ ὅτι ἔτω λησμονημένα, ποδαῖκίς εἶχον διαπλεύσει τὴν Μεσόγειον κινδυνεύοντα νὰ συμπεριληφθῶσιν εἰς τὰς πολυδαεῖς περιπετείας, εἰς τὰς ὁποίας ἰπόκεινται τὰ πολεμικὰ πλοῖα εἰς τοιαύτας περιπτώσεις. Μ' ὅλον τῆτο αἱ ἀπαρτίσεις τῆς ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν Ἰπηρεγῶν δὲν ἀπέτυχον τῆς ποθεμένης ἐκ μερὸς τῆς νέας ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν Ἰπηρεσίας, καὶ μετὰ πολλὰς συνδικαλέξεις καὶ νέας ἀβεβαιότητας, τὰ πρῶτα κιβώτια ἐφθασαν σῶα καὶ ἀβλαβῆ εἰς τὰς Παρισίους.

Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον δίδει ἀνεκτίμητον ἀξίαν εἰς ταῦτα τὰ γλυπτὰ, τῶν ὁποίων ἡ κυριότης μέλλει μετ' ὀλίγον νὰ πλατίσῃ τὸ ἡμέτερον Μεσοῖον τῆς Δέβης, εἶναι τὸ ὅτι δύναται νὰ προσδιορίσῃ τις εἰς αὐτὰ βεβαίαν χρονολογίαν, καὶ ἐπομένως νὰ χρησιμεύσῃ ὡς νέα ἀφαιτηρία πρὸς τὴν

μελέτην τῶν κατὰ τὴν Ἑλλάδα προόδων τῆς τέχνης ταύτης. Τεῖτε εἶδος μνημῶν εἶναι μέχρι τῆδε σπανιώτατα, καὶ ἀπὸ ὀλίγων μόνων χρόνων ἡ Δυτικὴ Εὐρώπη ἔχει ἐξ αὐτῶν τινὰ εἰς τὴν κυριότητά της. Τὰ δὲ μνημῶν ταῦτα τεθειμένα κατὰ χρονολογικὴν τάξιν, κατὰγονται ἀπὸ ἑνα τῶν ναῶν τῆς ἐν Σικελίᾳ Σελινῦντος, ἀπὸ τὸν τῷ Πανελληνίῳ Διὸς τῆς Αἰγίνης, ἀπὸ τῆς ναῦς τῷ Θησέως καὶ τῷ Παρθενῶνος τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἀπὸ τὸν ναὸν τῷ Ἐπικυρίῳ Ἀπόλλωνος τὸν ἐν Φιγαλίᾳ.

Τὰ μάρμαρα τῷ ναῷ τῷ Θησέως εἶναι ἀκόμη εἰς τὸν τόπον των, ἀλλὰ ποῦ καὶ κολοβωμένα. Ἀπὸ τὰ τῷ Παρθενῶνος ὀλιγώτατα ἐσώθησαν ἀπὸ τὰς βόμβας τῶν Βενετῶν, καὶ ἐπὶ τὴν σφύραν τῷ Ἐλγίνῳ. Τὰ λοιπὰ εὐρίσκονται εἰς τὸ Βρετανικὸν Μυσεῖον τῷ Λονδίνῳ ὁμῶς μετὰ εὐρήθησαν εἰς τὰς ἀνασκαφὰς τῆς Φιγαλίας. Δύο τεμάχια τῷ Παρθενῶνος μᾶς ἔμεναν ἀπὸ τὸ Μυσεῖον τῷ Κ. Χριστούλῳ Γεφφεριῳ, τῷ ὁποίῳ ὁ ἀπερίσκεπτος ζήλος διὰ τὴν ἀπόκτησιν τῶν τεμαχίων τῶν ἔχει δώσει τὸ παράδειγμα εἰς τὸν βανδαλισμὸν τῷ Ἐλγίνῳ. Τὰ μετώπια τῆς Σελινῦντος ἀνήκουσιν εἰς τὸ Παιδιδακτικὸν τῷ Πανδερμῷ τὰ δὲ εἰδώλια τῶν προμετωπίων τῆς Αἰγίνης εἰς τὸν Ἐκσιλέα τῆς Βαυαρίας. Εὐκατάληπτον εἶναι ἄρα, πῶσον ἡ ἀπόκτησις τῶν τεμαχίων, ὅσον ὀλιγάριθμα καὶ ἂν ἤθελεν εἶναι, ναῦ, οἷος εἶναι ὁ τῷ Ὀλυμπίῳ Διὸς, ἀναγκαῖοι εἰς τὸ Μυσεῖον μας, τὸ ὁποῖον ἠλαττῆτο τόσον κατὰ τὸ ἀξιολογώτερον μέρος τῆς παλαιᾶς ἀγαλματοποιίας ἀπὸ τὸ τῷ Λονδίνῳ, καὶ αὐτῷ ἀκόμη τῷ Μοναχίῳ.

Ὁ Πausanίας μᾶς ἀφῆσε περιγραφὴν τῶν ἀναγλύφων, τὰ ὁποῖα ἐσόλιζον τὸ ἐξωτερικὸν μέρος τῷ ναῷ τῷ Διὸς, ἀρκετὰ λεπτομερῆ, ὥστε νὰ γνωρίσωμεν τὴν σήμερον τὰ ἀντικείμενα τῶν τεμαχίων, τὰ ὁποῖα ἀνεκαλύφθησαν ὑπὸ τῶν Σοφῶν Γάλλων, καὶ τὴν θέσιν, τὴν ὁποίαν κατεῖχον ἐπὶ τῆς οἰκοδομῆς. Ἀναφέρονται ὅλα ταῦτα εἰς τὰ ἄλλα τῷ Ἡρακλέει, ἅτινα κατὰ τὸν ἀρχαῖον τῶν περιηγητῶν ἐσόλιζον τὴν κερωνίδα τῷ Δυσιασθηρίῳ τῷ ναῷ, ἐπάνωθεν τῶν πυλῶν τῷ προνάξῳ καὶ τῷ ὀπισθοδόρῳ, κατὰ διάθεσιν ἀνάλογον τῶν εὐρισκομένων εἰς τὸν ναὸν τῷ Θησέως. Τῷ ὄντι κατὰ τὴν διεύθυνσιν αὐτῶν τῶν δύο μερῶν τῆς οἰκοδομῆς οἱ Κ. Βλουέτος καὶ Δεβιά ἐξηκολύθησαν τὰς ἀναστάσεις των, καὶ εἰς τὴν αὐτὴν χρόνον θέσιν μετὰ τὴν προσδιορισμένην παρὰ τῷ Πausanίῳ εὐρέθη ἕκαστον τῶν τεμαχίων αὐτῶν.

Πολλὰ ἀπὸ τὰ λείψανα εἶναι ὀλίγη λόγῳ ἀξία, ὥστε νὰ τὰ προσδιορίσωμεν τὴν σήμερον ὀριστικῶς, ὡς ἀνήκοντα χωρὶς ἀμφιβολίαν εἰς ἀντικείμενα, τῶν ὁποίων δὲν εὐρέθησαν ἵχνη ἐδάμα, ἢ πιθανῶς. Σώζεται ἐν

μέρος τῷ Ἐρυκταίῳ κάπρῳ, καὶ λέγεται μάλιστα ὅτι τὸ τεμάχιον τῷ το καθυποβλήθην εἰς τὴν ἐξέτασιν τῷ Πανεπιστημίῳ ἐν μιᾷ τῶν τελευταίων συνεδριάσεων, διήγειρε ζήρῶν τινα συζήτησιν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἔλαβον μέρος δύο τῶν περιφημότερων Φυσιολόγων μας· διότι ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν ἐνόμισεν ὅτι ἀγνωρίζει ἀγνωστὸν τι εἶδος εἰς τῷ τῷ νέον γένος τῶν ὄρυκτων. Ὁ Λέων τῆς Νεμέας εἶναι χρόνι ὀλικλήρος. Ἀπὸ δὲ τὸ ἀγαλμα τῷ Ἡρακλέει δὲν ἔμενε παρὰ τὸ ἐν ποδαριον, τὸ ὁποῖον διεσκέλει τὸ πτώμα τῷ Λέοντος, καὶ ἐν μέρος τῆς ἐτέρας κνήμης.

Ἡ σύνοψις ἐξ ἑναντίως ἡ περιέχουσα τὴν Ἡρακλεία ὁμῶς μετὰ τὸν ταῦρον τῆς Κνωσσῆ εἶναι χρόνι ἀκεραία. Τῷ τῷ τεχνουργίῳ, τῷ ὁποίῳ ἡ σὺνθεσις ἐπανελήθη συχναίῳ, εἶναι κατεργασμένον εἰς τὸ πρωτότυπον μετὰ Φουμασίαν τερεῖτητα καὶ κινήσιν. Τὸ ἀξιολογώτερον τεμάχιον, ὁμῶς μετὰ τὴν εἰρημένην σύνοψιν, εἶναι ἡ Ἀθηναῖα καθημένη ἐπὶ ἀποτόμῳ πέτρας εἰς θέσιν χαριεστάτην καὶ πάντῳ καρυφανῆ. Ἡ Ἀθηναῖα αὕτη εἶναι τῷ τῷ μᾶλλον προσοχῆς ἀξία, καθ' ὅσον ὁ Πausanίας δὲν τὴν συγκταριθμῶ μετὰ τὰ περιγραφόμενα ἀντικείμενα. Δὲν πρέπει δὲ νὰ μᾶς προξινήσῃ θαυμασμὸν ἔτε τὸ ὅτι εὐρίσκειται πλησίον τῷ Ἡρακλέει, ἐπὶ τῷ ἔτος εἶναι ὁ Ἡρῶς, τὸν ὁποῖον ὑπερασπίζετο. Κεκμηνη ἀναμφιδόλως ὑπερίνω τῶν πυλῶν, καὶ εἰς τὸ κέντρον τῆς συνθέσεως ἐχρησίμευεν ὡς δισμὸς εἰς διάφορα ἐπιστάδια, τὰ ὁποῖα προέκυπτον δεξιόθεν καὶ ἀριστερῶν τῆς εἰσόδου. Γενεῶσα κεφαλή τῷ Ἡρακλέει, κεχωρισμένη ἀπὸ τὴν σύνοψιν, τῆς ὁποίας ἐχηματίζετο μέρος, ἀλλ' ὀλοκλήρως ἀβλαβῆς διατηρηθεῖσα, εἶναι μετὰ τὰ δύο ἔργα, περὶ τῶν ὁποίων ὠμίλησαμεν, τὸ τεμάχιον τὸ πλεῖν ἀξίον προσοχῆς.

Ὁ τρόπος τῆς γλυφῆς τῶν ἔργων τῶν ἑσώλιζον εἶναι μεγάλης παρατηρήσεως ἀξίος, καὶ δὲν ὁμοιάζει μετὰ καμίαν τῶν μέχρι τῆς σήμερος ἐγνωσμένων μνημείων. Ὁ Πausanίας, ὅστις Φανερόνως τὰ ὀνόματα τῶν τεχνιτῶν, εἰς τὰς ὁποίας ἀπενέμετο ἡ γλυφὴ τῶν προμετωπίων, δὲν λέγει πάντῃ εἰς ποῖον τεχνίτην ἀνήκον τὰ ἄλλα τῷ Ἡρακλέει. Γκῆνο δὲ τὸ ὅποῖον κανεῖς δὲν δύναται νὰ ἀρηθῆ, εἶναι ὁ χαρακτήρ τῷ ἀρχαϊσμῷ, ὅστις εὐρίσκειται εἰς ὅλας χρόνι τὰς λεπτομερείας τῶν διαφόρων τῶν συνθέσεων. Ὄθεν ἡ οἰκοδομὴ τῷ ναῷ τῷ Διὸς εἶναι, ἂν ὄχι νεωτέρα, τῷλάχιστον σύγχρονον τῷ ἐν Ἀθήναις ναῷ τῷ Θησέως, καὶ μὴ ὅλον τῷ τῷ εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην οἰκοδομὴν τὰ γλυπτὰ ἔχουσι χαρακτήρας ζωηροτέρους φιλοκαλίας καὶ πλέον ἐμφυχωμένης, καὶ τῷ τῷ τῷ τῷ ταυγενετέρας ἀπὸ τὴν εἰς τὰ μάρμαρα τῆς Ὀλυμπίας ὥστε ἐκ τῆς συγκρίσεως ταύτης ἐξάγεται νεατὶς ἀπόδειξις τῆς ὑπεροχῆς τῷ Ἀθηναϊκῷ

Σχολαίς, κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν ἡ γλυπτικὴ εἶχε φθάσει εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν τῆς τελειοποιήσεώς της.

Τὰ εἰδώλα τῆς Ὀλυμπίας παριστῶσι προσέτι πολλάς ἀξιολόγους ιδιότητας. Αἱ κόμαι καὶ τὰ γένηα παρίστανται πάντοτε παχυλῶς καὶ χωρὶς τινὰ λεπτομέρειαν, καὶ ἡ ζωγραφία ἐπρεπε νὰ τελειόνη ἐκείνο, τὸ ὅποιον ἀφινεν ἀτελὲς ὁ ἀγαλματοποιὸς εἰς τὸ μέρος τῆτο. Εὐρίσκονται προσέτι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ σποράδην ἐπὶ τῶν εἰκόνων, καὶ εἰς μέρη, ὅπερ δὲν ἠδύνατο νὰ φθάσῃ τὸ βλέμμα, ὅπῃ κυλινδρικά, αἵτινες φαίνονται ὅτι ἦσαν προσδιωρισμένα νὰ δέχωνται ἤλας ἢ χαράκκια (ἐδόντια), τῶν ὁποίων εἶναι τῶν ἀδυνάτων νὰ νοήσωμεν σήμερον τὴν χρῆσιν. Κατὰ πρῶτον ἐνέμισαν ὅτι αἱ ὅπῃ αὐτὰ ἐχρησίμευσαν εἰς τὸ νὰ προσαρμόζωνται κόμαι, περικεφαλαῖαι, ὅπλα, ἢ ἐνδύματα ὀρειχάλκινα. Ἀλλὰ πρέπει καὶ νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι πολλά τῶν ὁπῶν τῆτων εἶναι ἀνοιγμένα εἰς μέρη, ὅπερ καμμία τῶν εἰκασιῶν τῆτων δὲν δύναται νὰ ἐφαρμολογήσῃ.

Δὲν θέλομεν τελειώσαι τὸ ἄρθρον τῆτο, χωρὶς νὰ ἐξηγήσωμεν τὴν ἰστορίαν ἀφιδανόμεθα λύπην, ὅτι, ἀπὸ τῆσον καιρὸν ἤδη, καθ' ὃν ἐγενεσαν αἱ ἀνασκαφαὶ τῆς Ὀλυμπίας, ἢ Κυβέρνησις, ἣτις διετήρησε φράτευμα ἐν τῇ Ἑλλάδι, δὲν ἐφρόντισε νὰ τὰς ἐπαναλάβῃ. Ἦτο δὲ εὐκόλον, κατὰ τὸ ψήφισμα τῆς ἐν Ἀργεὶ Ἐθνικῆς Συνελεύσεως, νὰ ἐξαπλώσῃ τὰς ἐρεῦνας τῆς κατ' ἐκείνο τὸ γῆπεδον, πάντῃ σχεδὸν ἀθικτον καὶ πιθανῶς πλεονεξίατον. Περὶ δὲ τῆ νὰ τῆ Διὸς, ἐκ τῆ ὅτι εὐρέθησαν λείψανα τῆς κορωνίδος τῆ Θυσιασθέρου, μ' ὅλην τὴν ὁποίαν ἐπαθε κολύβωσιν τὸ ἐπίλοιπον τῆ μνημείου, συμπεράνεται ὅτι δὲν ἠθέλον γενῆ ὀλιγώτερον εὐσεχοῦ αἱ περὶ τῶν εἰκόνων τῆ προμετωπίου ἐρευναί, εἰάν ἐξηκολογηθῆντο τὰ λακκάματα μέχρι τῆ τῆς, ὅπερ πρέπει νὰ ἐπεσον ἐκείνα τὰ εἰδώλια. Ἐπειδὴ τὸ ὀπισθινὸν προμετώπιον τῆ νὰ τῆ Διὸς ἦτον ἔργον τῆ Ἀλκαμένους.

(Ἐκ τῆς Γαλλικῆς ἑφημερίδος ὁ Χρόνος.)

ΙΣΤΟΡΙΚΑ.

Περὶ τῆς ἐνεσώσεως κατασάσεως τῆς Ὀρθοδόξου
Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας (Ἀκολουθία).

Ὅλας τὰς Κυριακὰς καὶ τὰς ἑορτασίμους ἡμέρας οἱ Μητροπολίται ἐφείλονται νὰ παρίστανται ἐν καιρῷ λειτουργίας εἰς τὸ Πατριαρχεῖον καὶ κατὰ πρῶτον μὲν ἐμβαίνουσιν εἰς τὸ Θυσιασθέρου, μετὰ δὲ ταῦτα εἰς ἑτήνην ἄρσαν πέμπει ὁ Πατριάρχης εἰς τῶν ἀξιοματικῶν τε καὶ τῶν προσκαλεσ-

πλησίοντες, καὶ ἐξ αὐτῶν λαμβάνει ἕκαστος τὴν προσδιωρισμένην τε θέσιν. Μετὰ τὴν λειτουργίαν μεταβαίνουσιν εἰς τὸ δῶμα τὸ προσδιωρισμένον εἰς τὴν συζήτησιν τῶν ὑποθέσεων, καὶ τότε κατὰ τὴν καθεστῶσαν τάξιν ἢ σύνοδος συζητεῖ καὶ ἀποφασίζει περὶ τῶν διαφορῶν ἀντικειμένων, τὰ ὅποια εἶναι προσεταγμένα εἰς ἐκείνην τὴν ἡμέραν.

Ἐκαστον μέλος τῆς Συνόδου ἔχει τὰς ὑπαλλήλους τῆς Μητροπόλεως, καὶ ἐπομένως ἕκαστος Μητροπολίτης ἢ Ἐπίσκοπος, θέλων καὶ κάμῃ ἀναφορὰν τινὰ εἰς τὴν Σύνοδον, διευθύνεται πρὸς ἐκείνο τὸ μέλος, εἰς τὸ ὅποιον ἰδιαίτερος ὑπόκειται, καὶ τὸ ὅποιον ὀνομάζεται προσάτης τε. Διὰ τῆτος λοιπὸν τῆ μέσε πληροφορεῖται ἡ Σύνοδος περὶ τῶν ἀναφορῶν τῆτων, καὶ διὰ τῆ ἰδίε κοινοποιεῖ μετὰ μακρῶν συζήτησιν τὰς διὰ πλειοψηφίας γενομένας ἀποκρίσεις, ἢ ἀποφάσεις τῆς.

Ἐπειδὴ ὅλας αἱ ὑποθέσεις τῶν κατοίκων τῆς Τερκίας Χριστιανῶν διευθύνονται ἐπὶ πᾶσιν εἰς τὴν Σύνοδον, ὑποχρεῖται αὐτὴ συχνάκις νὰ παρεσιάζῃ ἀναφορὰς καὶ αἰτήσεις εἰς τὴν Πόρταν, διὰ νὰ λαμβάνῃ τὰ φερμάνια τῆς. Αἱ αἰτήσεις αὐτὰς πρέπει νὰ ἐπισηρίζωνται ἢ εἰς προνόμια τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν Χριστιανῶν, ἢ εἰς τὰ παλαιὰ ἔθιμα, ἢ εἰς τὸν ὀρθινὸν λόγον καὶ τὴν δικαιοσύνην. Ἡ Πόρτα ποτὲ δὲν ἀρνεῖται τὴν συγκατάθεσιν τῆς εἰς τὰς αἰτήσεις τῆς Συνόδου. Αἱ ἀναφοραὶ τῆς Συνόδου σφραγίζονται ἐπὶ παρῆσιᾳ ὅλων τῶν Μελῶν, καὶ πέμπονται εἰς τὴν Πόρταν δι' ἐνὸς ἀξιοματικῆ καλεμένης Καπικεχαγιά. Ὁ Πατριάρχης ἔχει τὸν τίτλον τῆ Παναγιωτάτου καὶ Δεσπότη, καὶ ἡ ἐπιγραφὴ τῆ εἶναι ὡς ἀκολουθεῖ: (Δεῖνα) Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως Νέας Ῥώμης καὶ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης. Ἰσογράφεται δὲ: Ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως.

Ὁ Πατριάρχης λειτουργεῖ τρεῖς φορὰς τὸν χρόνον εἰς τὸ Πατριαρχεῖον, τὴν ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων, τὴν πρῶτην Κυριακὴν τῶν νηστειῶν καὶ τὴν ἡμέραν τῆ Πάσχα. Ὅλη ἡ Σύνοδος συλλειτουργεῖ μετ' αὐτῆ, καὶ ἐνίοτε ὅλοι οἱ ἄλλοι Πατριάρχαι.

Ἐπὶ τῆς βασιλείας τῶν Ἑλλήνων Ἀυτοκρατόρων, διὰ πολιτικὰς αἰτίας οἱ Πατριάρχαι κατεβιδάζοντο ὀλίγον καιρὸν μετὰ τὴν ἐκλογὴν τῶν. Ἡ πνευματικὴ ἐξουσία εἶδεν μεγάλην ἐπιβρόσιν εἰς τὸν ἀρχηγὸν τῆς ἐκκλησίας, καὶ ἡ ἀδράνεια τῆς Κυβερνήσεως ἐφοβεῖτο τὰ ἐξ αὐτῆς ἀποτελέσματα, χωρὶς ὅμως νὰ τολμᾷ νὰ τὸ δείξῃ παρρησία.

Ἡ Πόρτα ἀγαπᾷ ν' ἀκολουθῇ τὸ παράδειγμα τῶν Ἑλλήνων Ἀυτοκρατόρων εἰς τὸ ἀντικείμενον τῆτο, καὶ μεταχειρίζεται τρεῖς πλάγιες καὶ πολλὰ ἐπιδηξίε εἰς τὸ νὰ κατορθώσῃ νὰ λαμβάνῃ εἰς αὐτὸ τὴν συνδρο-

μὴν τῶν Ἑλλήνων. Ἐἶναι παλαιὰ σπάνιον τὸ νὰ ἀφίση Πατριαρχὴν διὰ πολὺν καιρὸν εἰς τὴν θέσιν τε. Ἀλλὰ δὲν ἔμπορεῖ τις ν' ἀποσιωπήσῃ, ὅτι οἱ εὐγενεῖς Ἕλληνες τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ ἡ Σύνοδος ἐνεργῶσι τῶ ἄντι τὴν ἐκθρόνισιν, καὶ ἀντικατάξασιν τῶν Πατριαρχῶν.

Ὅπ' τὸν ἀποφασισθῆ ἡ ἐκθρόνισις τῆ Πατριαρχεῖα, καὶ εἰδοποιηθῆ περὶ τῆτε ἡ Πόρτα, πέμπει ἕνα Ἀξιωματοῦχόν, ἕως εἰδοποιεῖ αὐτὸν περὶ τῆς καθαιρέσεώς τε, καὶ τὸν συνοδεύει ἕως εἰς ἕνα τόπον τῆς Ἀσίας πλησίον τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἀπ' αὐτὸ τὸ μέρος ὁ Πατριάρχης ὀφείλει νὰ πέμπῃ εἰς τὴν Σύνοδον τὴν παραίτησίν τε. Τότε ἡ Πόρτα, ἅμα εἰδοποιηθῆ, διατάττει ἀμέσως νὰ περιστοιχισθῆ καὶ φυλάττεται ἀγρύπνως ἡ Μεγάλη Ἐκκλησία καὶ τὸ Πατριαρχεῖον ἀπὸ ἀρκετὰ πολυάριθμον σῶμα Γενιτσάρων, καὶ διορίζει συγχρόνως τὴν Σύνοδον καὶ τὸ ἔθνος νὰ ἐκλέξωσι νέον Πατριάρχην. Ἡ ἐκλογὴ αὕτη γίνεται μὲ μεγάλην τάξην. Ἡ Πόρτα δέχεται τὴν εἰδήσιν, ὅμῃ μὲ τὴν περὶ ἀκρεσίας αἴτησιν τῆ νέου Πατριαρχεῖα, ἂν εὐρίσκειται εἰς Κωνσταντινῶπλιν, ἢ ἂν εἶναι ἄπῳν, μὲ τὴν αἴτησιν περὶ τῆς συνοδείας καὶ τῆς ἄλλης πεμπῆς, μὲ τὴν ὁποῖαν μέλλει νὰ μετακαλεσθῆ.

Ὁ μέγας Βεζύρης δέχεται τὸν νέον Πατριάρχην, καὶ ἡ παρουσίασις αὕτη εἶναι μεγαλοπρεπής. Περιβάλλει τὸν Πατριάρχην καὶ τὰ μέλη τῆς Συνόδου μὲ λευκὸν ἱμάτιον, ἐφολισμένον μὲ ἀνθη κίτριναι. Ἀμα δ' ἐξέλθῃ ὁ Πατριάρχης ἀπὸ τὴν ἀκρέασιν τῆ Βεζύρη, συνοδευόμενος μὲ τὸν μέγαν Διεκμηνέα καὶ τὰς αὐλικὰς τε κάμνει τὰς ἐπισκέψεις τε εἰς ὅλον τὸ Ὀθωμανικὸν Ὑπεργεῖον. Διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ δὲ ἰσομένως εἰς τὸ Πατριαρχεῖον, ἡ Κυβέρνησις διατάττει νὰ τῶ χρηγηθῶσιν ἄλογα πλοσῖα ἐτολισμένα, καὶ νὰ τῶ γένασιν αἱ στρατιωτικαὶ τιμαὶ περὶ τῶν Γενιτσάρων. Ἀμα φθάσῃ εἰς τὴν Θύραν τῆς Μεγάλῃς Ἐκκλησίας ὁ Πατριάρχης, ἀποπέμπει τὰς συνοδευόντας αὐτὸν Μουσουλμάνους, ἀφίνει τὸ ἱμάτιον, μὲ τὸ ἴσιον τὸν ἐνδύσεν ὁ Βεζύρης, καὶ ἐνθρονίζεται κανονικῶς μὲ τὰς ἐκκλησιαστικὰς τάξεις καὶ κατὰ τύπος ἀρχαιότητος συνθήκης. Ἡ Σύνοδος καὶ τὸ ἔθνος τὸν ἀναγνωρίζουσιν ὡς ἀρχηγὸν τῶν.

Ἐκτ' εἰς τῶν τακτικῶν ἐξ' ὄντων, τὰ ὅποια πρέπει νὰ κάμνῃ ὁ Πατριάρχης διὰ τὴν ἰσοκονομίαν τε καὶ διὰ τὴν περιποίησιν τῶν αὐλικῶν τε, εἶναι ἐπίσης ὑπεκείμενος καὶ εἰς ἑκτακτὰ ἐξόδα ἐπὶ τῆς ἐκλογῆς τε. Τὰ ἐξόδα ταῦτα δὲν ἔπρεπε νὰ ὑπερβαίνωσι τὴν πλοσότητα τῶν 40 χιλιάδων Τσερκεϊῶν Γεροσίων, ἔχουσι δηλαδὴ χιλιάδες διὰ τὸ θησαυροφυλάκιον, καὶ εἴκοσι διὰ τὸ Ὀθωμανικὸν Ὑπεργεῖον ἀλλὰ πρέπει νὰ πληρένη τὸ διπλῆν, καὶ ἐνίοτε πλείοντερον ἀκίμη.

Ἡ Σύνοδος, διὰ ν' ἀποζημιώσῃ κατὰ μέρος τὸν Πατριάρχην δι' αὐτὰ

τὰ ἑκτακτὰ ἐξόδα, ὑποχρεοῖ ὅλους τὰς Ἐπιτρίπτες νὰ προσφέρωσι πρὸς αὐτὸν δῶρον εἰς ἀργύρια, ἡμίμει ὀλιγώτερον τῶν πενήκοντα γροσίων, ὅχι δὲ περισσότερον τῶν 500. Ὁ Πατριάρχης ὀρίζει ἐπίσης καὶ τὴν ὑπὸ τὴν διοίκησίν τε ἐπαρχίαν. Τὸ δὲ δικαίωμα τῆτο, καθὼς ἀμέσως θέλομεν παραστήσει, δίδει εἰς αὐτὸν μεγάλην χρηματικὴν βνήθειαν, ἂν ἡ ἐπαρχία τε εἶναι πλοσία καὶ ἐκτεταμένη.

Ὡς τόσον τὸ τρεπῆξι, ἢ τὰ εἰσοδήματα τῆ Πατριαρχεῖα, συνίστανται ἀπὸ τὰ ἐφεξῆς:

1. Ἀπὸ τὸ ἀνήκον εἰς τὴν Πατριαρχὴν δικαίωμα ὡς εἰς Ἐπίσκοπον τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐκ τῆς ἐπικυρώσεως ὅλων τῶν διαθηκῶν τῶν Χριστιανῶν Ἑλλήνων, τόσον κατοίκων, καθῶς καὶ ξένων ἀποθηκόντων ἐντὸς τῆς περιφερείας τῆς δικαιοδοσίας τε. Ἡ πράξις τῆς ἐπικυρώσεως δὲ ἐκάστην διαθήκην δὲ δύναται ποτὲ νὰ τῶ χρηγησῇ ὀλιγώτερα τῶν 50 Γροσίων, ἔτε περισσότερα τῶν 100.

2. Ἀπὸ τὸ ἀνήκον εἰς αὐτὸν δικαίωμα τῆ νὰ διανέμη τὰς ἐφημερίας, αἵτινες ἐξαρθῶνται ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖον ἀπὸ τῆς ἐκλογῆς δὲ ἐκάστη ἐφημερία ἀπολαμβάνει ὁ Πατριάρχης 5 ἕως 7 χιλιάδας Γροσίων.

3. Ἀπὸ τὸ δικαίωμα, τὸ ὅποῖον ἔχει, νὰ κληρονομῆ ὅλους τὰς μοναχὰς καὶ λοιπὰς ἐκκλησιαστικὰς, οἵτινες ἀποθνήσκουσιν ἐντὸς τῆς περιφερείας τῆ Πατριαρχεῖα τε, καὶ τῆτο τὸ δικαίωμα τὸ ἔχει χωρὶς περιρρισμὸν μὲ ψήφισμα τῆς Κυβερνήσεως. Ἄν δὲ οἱ μοναχοὶ, ἢ ἄλλοι ἐκκλησιαστικοὶ ἔχωσι συγγενεῖς, κατὰ χρέος μὲν παραίτῃ τὴν κληρονομίαν πρὸς ὄφελός των, αὐτοὶ ὅμως ὁμολογῶν διὰ τῆτο τὴν εὐγνωμοσύνην των.

4. Ἀπὸ τὰ δικαιώματα, τὰ ὅποια ἀπολαμβάνει ἀπὸ τὴν διαχάρισιν τῆς πολιτικῆς δικαιοσύνης, μ' ὅλον ὅτι αὐτὸς ὡς πρὸς τῆτο δὲν ἔχει προσδιορισμένον τίποτε. Ὅσοι κερδίζουσιν ἀξιολόγους κρισολογίας, ἢ ἀνακτῶσι μεγάλας ἰδιοκτητίας διὰ τῆς Πατριαρχικῆς ἐξουσίας, προσφέρουσιν εἰς αὐτὸν δῶρα τινά.

5. Ἀπὸ τὰ δικαιώματα τῆς Καργελαρίας τε.

6. Ἀπὸ δῶρα, τὰ ὅποια προσφέρουσιν εἰς αὐτὸν οἱ Ἀρχιεπίσκοποι καὶ Μητροπολίται, οἵτινες χειροτονῶνται εἰς χηρεύσεως ἐπαρχίας. Ἐκαστον τῶν δῶρων τῆτων δὲν ἔναι ποτὲ ὀλιγώτερον τῶν χιλίων Γροσίων, ἔτε περισσότερον τῶν ἑπτὰ χιλιάδων.

7. Ἀπὸ τὰ δῶρα, τὰ ὅποια προσφέρουσιν εἰς αὐτὸν οἱ Μητροπολίται, οἱ ὅποιοι ἔρχονται διὰ ὑποθέσεις εἰς τὴν Κωνσταντινῶπολιν. Ὁ καθείς ἐξ αὐτῶν δὲν τῆ προσφέρει ὀλιγώτερα τῶν πεντακοσίων, ἔτε περισσότερα τῶν χιλίων Γροσίων.

8. Ἀπὸ τὰ δῶρα, τὰ ὅποια τῷ προσφέρουσιν οἱ ξένοι, οἱ περιηγηταί, καὶ οἱ ἔμποροι, οἱ ὅποιοι πηγαίνουσιν εἰς Κωνσταντινούπολιν.

9. Ἀπὸ τὰς ἐπικυρώσεις, τὰς ὅποιας κάμνει, τῶν προνομίων τῶν ὑπὸ τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον Μοισασησίων.

10. Ἀπὸ τὰς ἐπαρχίας καὶ τὰ προϊόντα, τὰ ὅποια ἕκαστος τῶν Ἐπισκόπων κατὰ χρέος τῷ πέμπει ἀπὸ τῆν ἐπαρχίαν τῆ.

Ἡ τραπεζα αὕτη χρηγῆ εἰς τὸν Πατριάρχην τὰ μέσα διὰ τὰ ζῆ μὲ τὴν εἰς τὸν βαθμὸν τῆ ἀπαιτημένην λαμπρότητα, διὰ τὰ κάμνη συνδρομὰς πτωχῶν, διὰ τὰ Φυλάκτη καὶ διὰ τὴν ἔξωτὴν τῆ κάποιαν ἐξοικονόμησιν. Μ' ὅλα ταῦτα ἡ Ἐκκλησία δεχομένη τὴν παραίτησιν τῆ, τὸν πέμπει καὶ δύο ἢ τρεῖς χιλιάδας Γρόσια.

Τὰ εἰσοδήματα τῆς Ἐκκλησίας εἰσέρχονται ἀπὸ δύο πηγῶν· ἡ πρώτη εἶναι κανονικὴ καὶ σταθερὰ, καὶ συνίσταται εἰς τὰς ποσότητας τῶν ἀργυρίων, τὰ ὅποια οἱ Ἐπίσκοποι καὶ Μητροπολίται πληρῶν κατ' ἔτος εἰς τὸ ταμεῖον τῆς Ἐκκλησίας. Ταῦτα δὲ ἔμπορῶν καὶ φθάνωσιν εἰς 100,000 Τυρκικὰ Γρόσια.

Ἡ δευτέρα, ἣτις εἶναι ἕκτακτος, συνίσταται εἰς τὸ ἀργύριον, τὸ ὅποιον οἱ Ἐπίσκοποι καὶ Μητροπολίται πληρῶν εἰς τὸ ταμεῖον τῆτο, ὅποταν χειροτονῶνται καὶ διορίζονται εἰς χηρεύσας ἐπαρχίας· τῆτο δὲ εἶναι ὀλιγώτερον ἢ περισσότερον ἀναλόγως μὲ τὴν ἕκτασιν καὶ τὰ πλάτη τῆς ἐπαρχίας. Οἱ εἰς τὰς μικροτέρας καὶ πτωχοτέρας ἐπαρχίας διοριζόμενοι πληρῶν δέκα χιλιάδας Γρόσια, οἱ δὲ εἰς τὰς μεγαλητέρας καὶ πλεσιωτέρας ἕως διακοσίας χιλιάδας Γρόσια.

Οἱ Μητροπολίται, διὰ τὰ πληρῶσιν τὴν ποσότητα ταύτην, λαμβάνουν δάνειον ἀπὸ τῆς τραπεζίτας τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ ὑποχρεῶν τὴν ἐπαρχίαν εἰς τὴν πληρωμὴν. Ἡ σύνοδος ἀναγνωρίζει καὶ ἐγγυᾶται διὰ τὸ χρέος τῆτο. Οἱ Ἀρχιερεῖς ἔτι εἶναι ὑπόχρεοι κατὰ πᾶν ἔτος καὶ ὀλιγορεύωσι τὸ χρέος τῆς ἐπαρχίας τῶν· ἂν ἀποθάνωσιν, ἢ ἔξωδῶσιν πρὶν τῆς καθολικῆς χρεωλυσίας, ἢ σύνοδος ὑποχρεοῖ τῆς διαδόχου τῶν.

Τὸ ταμεῖον τῆς Ἐκκλησίας πληρῶν καὶ αὐτὸ εἰς τὸ Βασιλικὸν τῆς Τυρκίας Θεσαυροφυλάκιον:

1. Τεσσαράκοντα χιλιάδας γρόσια κατ' ἔτος, εἴτε διὰ τὸ δικαίωμα τῶν διπλωμάτων, μὲ τὰ ἔπιτα προμηθεύοντα οἱ Ἐπίσκοποι καὶ Μητροπολίται, εἴτε διὰ τὸν φόρον, τὸν ὅποιον οἱ ἀρχιερεῖς ἔτι οφείλουσιν ἰδιαιτέρως εἰς τὸν Βασιλέα.

2. Τὸ ταμεῖον τῆτο δίδει προσέτι τὰ ἀναγκάσια χρήματα, διὰ τὰ

δυνηθῆναι καὶ κάμνη ἢ Σύνοδος πλάσιον δῶρον εἰς καθέκατον Ἵπεργὸν τῆς Πόρτας, ὅποταν προσβιάζεται εἰς νέον ὑπέργημα.

3. Ὑποφέρει τέλος πάντων ὅλας τὰς καταδρομὰς, εἰς τὰς ὅποιας οἱ Ἐπίσκοποι, οἱ Χριστιανοὶ καὶ ἡ Ἐκκλησία ὑπόκεινται, ὡσάντις τὸ Διδάνι παραπονεῖται εἰς τὴν Σύνοδον διὰ τῆς Ἑλλήνας, οἵτινες ἐπαναστατοῦσι καὶ καθοπλίζονται, καὶ εἰς τὸ τέλος μετακίβουσιν ὅμῃ μὲ τὰς οἰκογενείας τῶν εἰς τῆς συνορθεύοντας τῆτες· καὶ ἐπαθῆ πρὸ πολλῆ ἢ Πύρτι εὐρίσκειται εἰς πόλεμον μὲ τὰς Χριστιανικὰς δυνάμεις, καὶ οἱ Ἕλληνες δὲν παύουσιν ἀπὸ τῆ καὶ λαμβάνουσιν μέρος μὲ ταύτας, αὐτὰ τὰ παράπονα εἶναι συνεχῆ, καὶ ἐπομένως ἡ Σύνοδος διὰ τῶν χρημάτων ἐξίλει τὸ Διδάνι.

4. Ἡ διατήρησις τῆς Ἐκκλησίας τῆ Πατριαρχείας εἶναι τὸ τελευταῖον κεφάλαιον τῶν ἐξόδων τῆ ταμεῖον τῆτες. Μ' ὅλας τὰς φροντίδας τῆς Συνόδου, καὶ τῆς φρονίμου κανονισμοῦ, τὸ ταμεῖον εἶναι πάντοτε εἰς τὴν πλέον μεγάλην ἔνδεικον, ἐπαθῆ ὑποφέρει βάρους ὑπερδύον πρὸς τὰς δυνάμεις τῆ.

Τὰ προνόμια τῶν Ἐπισκόπων εὐρίσκονται κατατεταγμένα εἰς τὰ ἀρχεῖα τῆς Πόρτας, καὶ δίδονται εἰς ἕκαστον ἐξ αὐτῶν γεγραμμένα εἰς διπλωμα. Τὰ προνόμια ταῦτα δὲν διαφέρουσιν ἀπ' ἐκείνα, τὰ ὅποια ἀπολαμβάνει ὁ Πατριάρχης, εἰμῆ καθ' ὅτι ἔτος εἶναι γνωρισμένος ὡς κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆ ἔθνος, καθ' ὅτι ἔχει ἐξουσίαν καὶ πέμπει τῆς ἐνόχου εἰς τὸ κάτεργον, καὶ εἰς τὴν Φυλακὴν, χωρὶς καὶ ζητῆ ἀδειῶν παρὰ τῆς Κυβερνήσεως, καὶ χωρὶς καὶ δίδη λόγον περὶ αὐτῶν, καὶ καθότι κατὰ χάριν αὐτῆ ἀπύλας τῆς πόλεως μένουσιν ἀνοικτὰ τρεῖς ἡμέρας, δηλ τὴν μεγάλην Πέμπτην, τὴν μεγάλην Παρασκευὴν καὶ τὸ μέγα Σάββατον.

Τὰ εἰς τὰ διπλώματα τῶν Ἐπισκόπων καταγεγραμμένα προνόμια εἶναι τὰ ἐπόμενα:

1. Εἶναι ἐλεύθεροι οἱ Ἐπίσκοποι καὶ ἀνεξάρτητοι καθ' ὅσα ἀφορῶσι τὴν θρησκείαν, καὶ τὴν πολιτικὴν καὶ ἐπανορθωτικὴν διεύθυνσιν τῶν Ἑλληνικῶν ὑποθέσεων.

2. Ὑπερασπίζονται καὶ προφυλάττουσιν τὰ δικαιώματα, τὰ ὅποια ἡ Κυβέρνησις ἔχει παραχωρημένα εἰς τῆς Ἑλλήνας, χωρὶς καὶ ἔμπορῆ ἢ τοπικῆ Διοικήσεως καὶ τὰ ἐμποδίστη παντάπασι.

3. Δὲν πληρῶνσι μήτε δικαιώματα, μήτε φόρους, μήτε τελῶνια, μήτε ἄλλο τι ὅποιονδήποτε τοῖσιν, τόσον διὰ τὰ εἰσοδήματα τῶν ἀγρῶν τῶν, καθὼς καὶ διὰ πᾶν ὅ,τι λαμβάνουσιν εἰς πρᾶγμα ἀπὸ τῆς ἐπαρχιώτας τῶν.

4. Ἐχουσιν εἰς τὴν Μητροπόλιν τῶν Φυλακῆν διὰ τῆς ἐκκλησιαστικῆς, καὶ ἕκαστέων καὶ ἐκείνοι ἐξ αὐτῶν ἀκόμη, τῆς ὅποιας οφείλει καὶ παρὰ δεύση ἢ Κυβερνήσεως.

5. Ἐχεν ἐξέτιαν νὰ σολίζωται μὲ τὴν ἰδίαν μεγαλοπρέπειαν, καὶ νὰ κερσιάζωται μὲ ὁμοίαν αὐλικῶν συνοδίαν, ὡς καὶ οἱ Μεγιστῶνες τῆ Βασιλείᾳ, πρῶγμα τὸ ὁποῖον εἰς τὴν Τερκίαν εἶνα ἀπηγορευμένον διὰ πάντα ἄλλον.

6. Δὲν ἐμπροῆν μῆτε νὰ κριθῶσι, μῆτε νὰ προσκαλοθῶσιν εἰς καμίαν τοπικὴν Ἀρχὴν μόνον τὸ Διδάκναι τῆ Σουλτάνε ἔχει τὸ δικαίωμα τῆτο.

(Ἀκολουθεῖ.)

Σύντομος Ἰστορία τῶν ἐφευρέσεων
καὶ ἀνακαλύψεων.

Ἄρθρον Γ'.

Ταχυγραφία.

Διὰ τῆς μεθόδου ταύτης ἀντιγράφονται ταχέως, συντόμως, καὶ εἰς μικρὸν τόπον διάστημα λόγοι καὶ ὁμιλίαι. Ἄν καὶ ἡ ἐφεύρεσις τῶν γραμματικῶν παρέπεμψεν εἰς τὰς πορρωτέρω γενεὰς τὰ μνημῆα τῆς ἀνθρωπίνης σοφίας, πόσα ἐκφωνήσεις, πόσα πατριωτικὰ καὶ ἠθικῆς μαθήματα ἤθελον μένειν κεκαλυμμένα εἰς βαθέα σκότη, ἀνὴ τῆ ταχυγραφία δὲν τὰ διέσωζεν; Ὁ ἐνεργητικὸς τῆ ἀνθρώπου νῦν δὲν ὑπέφερε νὰ τελεῖται τὰς καρπὸς τῆ πνεύματος ἄλλ' ἀνεξάντλητος εἰς ἐπινοίας, ἐφεύρε τὸν ἐπιωφελεῖ τῆτον τρόπον διὰ νὰ τὰς μεταδῶσιν ἀφθάρτως εἰς τὰς μεταγενεστέρους.

Τινὲς νομίζουσι ὅτι ἡ ταχυγραφία ὑπῆρχεν ἀνεκαθεν εἰς τὴν Αἴγυπτον, καὶ θεωροῦν τὰ ἱερογλυφικὰ ὡς τὰ στοιχεῖα αὐτῆς τῆς μεθόδου. Αὐτὰ ὅμως ἐχρησίμευον κυρίως ὡς σύμβολα, τὰ ὁποῖα μὲ εἰκόνας ιδιοτήτων φυσικῶν παρέτανον τὰ ἠθικὰ ὄντα, καὶ ὡς μουσικογραφία, ὑπὸ τὸ κάλυμμα τῆς ὁποίας διατηροῦντο κεκρυμμένα θρησκείας, ἰατρικῆς καὶ ἠθικῆς παραγγέλματα. Διότι ἡ ἱερατικὴ τυραννία εὐηρεζέτο νὰ κρατῆ τὸν λαὸν εἰς τὰ σκότη τῆς ἀμαθείας, ἀποταμιεύουσα εἰς ἑαυτὴν πᾶσαν γνῶσιν καὶ πᾶσαν ὠφέλειαν.

Ἄλλ' ἡ Ἑλλάς, ἥτις ὑπῆρξεν ἡ κρητὶς τῆς σοφίας, εἶδε πρώτη, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῆ Λαερτίου, ταχυγραφεῖς καὶ ξενογραφεῖς, μάλιστα ὁ Πλάταρχος ὁμιλεῖ περὶ τῶν σημείων, διὰ τῶν ὁποίων ὁ εὐφραδέστατος Ξενοφῶν ἀντέγραφε τὰ ἔθνη τῆ διδασκάλου τε ἀποφθέγματα.

Εἰς δὲ τὴν Ῥώμην ἡ ξενογραφία δὲν ἔγινε γνωστὴ, εἰμὴ ἐπὶ τῆς λαμπρῆς Ἰπατείας τῆ Κικέρωνος. Τύβων ὁ ἀπελευθερώσας τὸν ἐπιθυμῶν νὰ φυλάξῃ τὰ ἀριεργήματα τῆ πατρὸς τῆς πατρίδος, τὰ ἀφορῶντα τὴν

πολυθρόνητον τῆ Κατιλίνα συνωμοσίαν, ἐπρόσθεξε πρῶτος εἰς τῆτο τὸ μέσον· μ' ἔλον ὅτι Παῦλος ὁ Διάκονος, τὴν μὲν τιμὴν τῆς ἐφευρέσεως τῶν 1100 στοιχείων τῆς Ῥωμαϊκῆς ταχυγραφίας ἀπονέμει εἰς τὸν Ἐνπιον, καὶ μόνον τὴν τελειοποίησιν εἰς τὸν Τύβωνα.

Τὰς μετερχομένους τὴν τέχνην ταύτην ἐκάλεσαν μετὰ ταῦτα Κερσῶνες (ταχυδρέμεις). Ἄλλ' ἔσται ὁ Χριστιανισμὸς ἐξέτεινε τὰς εὐεργεσίας τε εἰς τὴν Δυτικὴν Εὐρώπην, ἀνομάσθησαν καὶ Νοτάριοι (μνήμονες), τῶν ἐποίων ἐπάγγελμα ἦτο νὰ ἀντιγράψωσι τὰς ὁμιλίαις, διὰ τῶν ὁποίων οἱ Ἐπίσκοποι καὶ οἱ Ἱερειῆες ἐρμηνεύουσι τὰς ὑψηλὰς τῆ Εὐαγγελίᾳ ἀληθείας, ὡς καὶ οἱ Ῥαββῖνοι μετεχειρίσθησαν ἐν εἶδος βραχυγραφίας, ἀντιτόμενοι δὲ ἐνὸς μόνου συμφώνου λέξιν ὁλόκληρον.

Σακεὴλ Γαίλων πολίτης Ἀγγλος ἀφελήθη ἀπὸ τὰ 1100 τῶν Ῥωμαίων σημείων, καὶ κατεσάθη περίφημος εἰς τὴν ξενογραφίαν (1). Ὁ δὲ Γάλλος Θ. Βερτέν μεθήρησεν αὐτὴν εἰς τὴν γλώσσάν τε συντέμων καὶ βραχυῶν τὰς λέξεις.

Ἡ τελειοποίησις ἑμῶν καὶ ἡ διάδοσις αὐτῆς τῆς μεθόδου χρεωσέται κυρίως εἰς τὰς ἐφημεριδογράφους· διότι δι' αὐτῆς καὶ μόνου δύνασται νὰ δημοσιεύωσιν ἀπαραλλάκτως τὸ κείμενον τῶν Ῥητορικῶν ὁμιλιῶν τῶν ἐκφωνημένων εἰς τὰς νομοθετικὰς συνελεύσεις.

Ἄλλ' αὕτη θέλει τελειοποιηθῆ ἔτι μάλλον ἀπὸ τὰς Ἑλλήνας, ὡς πατρικῆτων κληρονομία, ὅταν νόμιμοι καὶ φιλελεύθεροι Βελαὶ συγκεροτημένοι ἀπὸ ἀξίως Ἀντιπροσώπων, ἐξασκήσωσι τὴν ἐπιδεξιότητα τῶν γραμματικῶν καὶ ἡ ταχυγραφία, ἥτις διεφύλαξε τὰ ἀρίστα ἀπομνημονεύματα τῆ θειοτάτου ἀνδρός, ὅστις κατέβασεν ἀπὸ τῆς Οὐρανὸς τὴν ἀρετὴν, καὶ διὰ τὴν ἀρετὴν ἀπέθανε, θέλει χρησιμεύσει εἰς διατήρησιν τῶν Ῥητορικῶν ἀριεργημάτων τῶν μελλόντων Δημοσθενῶν, Λίσιων, καὶ Ἰσοκρατῶν, οἵτινες ὑπερασπιζόμενοι τὰ δικαιώματα τῆς πατρίδος τῶν μεγγεναϊότητος θέλουν λάμψει, ὡς ἐκεῖνοι, εἰς τὴν ἀπειρον ἑκτασιν τῶν αἰώνων. Τ.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ.

Προφυλακτικὸν διὰ τὸν Τυφλοπόντικα.

Ὅλοι ἐξείρην πίσιν ἐλάβην προξενῶν αὐτὰ τὰ ζῶα εἰς τὰς κήπους, ἔπει φθάσαν νὰ ἔμβον, ἀνακατόνεντα ἀκαταπαύτως τὸ χῶμα, καὶ σκε-

(1) Οἱ Ἀγγλοὶ Ουέλκιν, Σέλταν καὶ Οὐέλκιν, συν' ἔγραψαν ἐκτεταμένως περὶ ταχυγραφίας.

πάζοντα με αὐτὸ τὰ φυτά. Μ' ὅλον τῆτο μία σκληρὴ σκόνδρα εἶναι ἀρετὴ νὰ τὰ ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τὸ μέρος ὅπερ ὑποσκάπτειν. Τὸ σκόνδρον πρέπει νὰ βαλθῇ εἰς τὴν τελευταίαν τρύπαντων.

Εὐκλεῖα καὶ ταχῆα κατασκευὴ βετύρε.

Ὅλοι δὲν ἔχον, ἢ δὲν εὐρίσκον ἐπίτηδες μηχανὰς διὰ τὴν κατασκευὴν τῆ βετύρε· μερικοὶ μ' ὅλον τῆτο ἐπιθυμῶν νὰ τὸ φάγῃ νωπὴν. Ἄς βάλλῃ λοιπὸν γάλα εἰς μίαν γαράφαν, τὴν ἰσπίαν δὲν πρέπει νὰ γεμίσειν, ὡς τὴν συμπύσῃ καλά, καὶ ὡς τὴν ταράξῃ με βίαν ἐν τέταρτον ὥρας. Ἡ γαράφα πρέπει νὰ ἔχῃ λαμὸν ἀνικτὸν, διὰ νὰ ἠμπορέσῃ νὰ ἐβγάλῃς εὐκόλως τὸ βέτυρον. Εἰς Γερμανίᾳ λέγουσι, ὅτι ἀν' εἰρήνῃ τις ἕνα κομμάτι μεταλλὸν εἰς τὸ γάλα, τὸ βέτυρον γίνεται ὀγκιγροῦτερα· τὴν δοκιμὴν ὁμῶς αὐτὴν δὲν ἔκαμα.

Γ. Παλαολόγος.

ΓΛΩΣΣΟΓΡΑΦΙΑ.

ΚΡΕΜΑΛΛΑ. Ἐκτὸς τῆς καταδίκης λέγεται καὶ ὁ ἄνθρωπος ὁ ἄξιός αὐτῆς τῆς τιμωρίας, ὡς τὸ Ἑλληνικὸν ὄλεθρος.

ΚΡΟΥΕΙ. Ἐκτὸς τῶν γνωστῶν σημασιῶν λέγουσι καὶ ΚΡΟΥΕΙ ὁ ἥλιος, ἀντὶς ἀνατέλλει, ἐξ ἧ καὶ σύνθετον ὄνομα Ἡλιοκρούσις σημαίνει τὴν ἐπιχώρην τῆς ἀνατολῆς τῆ ἡλίου.

ΚΟΥΒΕΛΟΣ (ὁ). Ἀγγεῖον μεγάλης μεγέθους, εἰς τὸ ὁποῖον ἀποθέτουν σπαρτὰ, χωρὶς νὰ σημαίνῃ μέτρον τι ὡς τὸ κεδέλι, τὸ ὁποῖον εἰς μέρη τινὰ ἐμφαίνει τὸ ἥμισυ τῆ κοιλῆ, καὶ εἰς ἄλλα περισσότερον ἀπὸ τὸ κοιλόν.

ΚΕΡΑΝΗ (ἡ). Τὸ μέρος τῆς οἰκίας τῆ μεταξὺ τῶν Φατνωμάτων καὶ τῆς σέγης· συνηθέστερον δὲ λέγεται διὰ τὰς χωρικὰς οἰκίας.

ΚΟΜΠΟΝΩ. Ἐκτὸς τῆς σημασίας τῆ ἀπατῶ, τὸ ὁποῖον ἐσημείωσεν ὁ Κ. Κοραῆς εἰς τὸν Β. τόμ. τῶν ἀτάκτων, καὶ τῆ ἐμβάζω τὰ κομπία τῆ ἐιδύματος, ἔχει εἰς διάφορα μέρη τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος καὶ ἄλλην σημασίαν. Τὴν ἀνοιξιν, ὅταν ἀρχινῶν νὰ λαλήσῃ οἱ κῆκκοι, αἱ τρυγόνες καὶ τὰ ἀηδόνια, λαμβάνουν φροντίδα αἱ γυναῖκες νὰ τρώγῃ ἀπὸ μίαν βῆκαν ψωμί τὸ πρῶν, διὰ νὰ μὴν ἀκέσῃ τὸ λάλημα ὅπως διόλε νησικαί, ἐπειδὴ τότε, λέγουσι, ὅτι ταῖς ἐκόμπωσεν ἡ τρυγὸνα ἢ ὁ κῆκκος, τὸ ὁποῖον ἔχεν κακὸν οἶανόν διὰ τὸ ἀρχόμενον ἔτος· διὸ καὶ παροιμία: "Τρυγονίττας κόμπωμα, τριῶν χρόνων σκόνταμα".

Διόρθωσις. — Φύλλ. Ἰανουαρίου. Ἀρ. 3, Σελ. 24, Στίχ. 23. Γρ. "διότι". Καὶ Στίχ. 3 κάτωθεν, Γρ. Ρενδαί.

ΑΘΗΝΑ,

ΗΤΟΙ

ΑΝΑΛΕΚΤΑ

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ, ΙΣΤΟΡΙΚΑ, ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ

ΚΑΙ ΠΕΡΙ

ΕΦΕΥΡΕΣΕΩΝ.

Αριθ. 2.

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 1831.

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑ.

Δὲν μένει παρὰ νὰ ἀναφέρωμεν περὶ Εὐρυτάνων, Κρητῶν, Θετικῶν καὶ Ἀγραίων κατοικόντων ἐντεῦθεν τῆ Ἀχελώε, διὰ νὰ συμπληρώσωμεν τὴν περιγραφὴν ὅλων τῶν ἐπαρχιῶν καὶ ἐθνῶν τῆς Αἰτωλίας.

Οἱ Εὐρυτᾶνες ὅτι ἦτον ἔθνος Αἰτωλικὸν βεβαιῆται ἀπὸ τὸν Στράβωνα Βιβ. Ι. Κεφ. Β'. §. 5. καὶ Κεφ. Γ'. §. 6, ὅπερ ἀπαριθμῶν τὰ ἔθνη τῆς Αἰτωλίας, ὡς προανεφέρωμεν, μένει ἤδη νὰ ἀποδείξωμεν καὶ εἰς ποῖον μέρος τῆς Αἰτωλίας ἐκατοικῶσαν. Ἀπὸ τὴν φράσιν τῆ Θεκυδίδου Ξυγ. Γ. "Ἐπιχειροῦν δ' ἐκέλευον πρῶτον μὲν Ἀποδάτοις, ἔπειτα δ' Ὀφιονεῦσι, καὶ μετὰ τῆτες Εὐρυτᾶσι (ὅπερ μέγιστον μέρος ἐστὶ τῶν Αἰτωλῶν, ἀγνωστοίτοι δὲ γλῶσσαν καὶ ὠμοφάγοι εἰσὶν, ὡς λέγονται)· τῆτων γὰρ ληφθέντων, βραδίας καὶ τάλλα προχωρήσειν". Φαίνεται, ὅτι ἐκατοικῶσαν μετὰ τῆς Ὀφιονεῖς, ἔχοντες ἠθὴ ἀγροικα ὡς κάτοικοι ὄρεων μερῶν, καὶ μακρὰν κείμενοι τῶν παραλίων, ἀλλ' ἐνταυτῶ πολυπληθεῖς, καὶ ἀποτελεῖντες τὸ μέγιστον μέρος τῶν Αἰτωλῶν· ὥστε ἀφ' ἧ διαρίσωμεν τὰ ὄρια τῶν Ἀποδάτων, ὅτι ἐφθάνον ἕως τὴν σειρὰν τῆ ὄρει Παπαδία, καὶ τῶν Ὀφιονεῶν, ὅτι ἐξετείνοντο ἕως εἰς τὰ Βλαχοχώρια Κραβάρα, Παλέκοβασι, εὐκόλα ἠμπορέμεν νὰ εὐραμῶν τὰ ὄρια τῶν Εὐρυτάνων, εἰὰν παρατηρήσωμεν τὴν φυσικὴν θέσιν τῶν ὄρειων αὐτῶν τῶν μερῶν. Ἀπὸ τὸ μέρος τῆς Οἰτης ἐπὶ ὀνομάζεται Σαράντενα χωρίζεται κλάδος περβαίων πρὸς τὸ δυτικονότερον, καὶ σχηματίζων σειρὰν, ἣτις ἐκτείνεται μέχρι τῆ Ἀχελώε, λαμβάνουσα κατὰ τόπους διάφορα ὀνόματα, οἷον Ὑψηλὸς Σταυρὸς, Κοκορέχια, Ἀραποκέφαλα καὶ ἄλλα. Αὕτη ἡ σειρὰ, ἣν ἐπίσιν τινὲς ὀνομάζουσι Παναϊτωλικὸν, νομίζω, ὅτι ἐχώριζε τῆς Εὐρυτᾶνας ἀπὸ τῆς